

193. En aarhusiansk globetrotter når sit mål.

Budskab:

Budskabet i artiklen er at fortælle om at nå ens mål, selvom det er et svært mål. Og selvom det ikke er mange der forstår det eller tror på at det kan lade sig gøre.

At rejse er at leve, mente H.C. Andersen. På en rejse kan man opleve nye steder, få ny indsigt og møde nye mennesker. For H.C. Andersen var der værdi i alle rejser, store som små. ”I en fodrejse til Amager”, fra 1829, tager H.C. Andersen således læseren med på en eventyrlig vandretur fra Holmens kanal til østpynten af Amager. Pointen er klar, eventyret venter selv på korte rejser, især hvis man tænker, drømmer og gør brug af sin fantasi undervejs.

Rejser kan byde på prøvelser og udfordringer, men giver også dannelse, og kan måske føre frem til modenhed og indsigt. I hvert fald hvis man bruger øjnene. Hvilket i vore dages verden, måske, ikke er helt så let som det lyder.

H.C. Andersen kunne sikkert også en få en helt almindelig hverdag på en cafe i Aarhus til at lyde som noget helt specielt. Et ældre ægtepar fumlede med deres telefon. Et yngre par tilbød straks assistance og spurgte, om de skulle hjælpe dem med at tage en selfie. Manden afslog med den begrundelse, at han godt vidste, hvordan han så ud. En god pointe, man skal se på verden, ikke på et kamera med verden som baggrund. I samme øjeblik tikkede en besked ind på min tlf.: ”193”.

Beskeden var fra Erik Futtrup. Fra Aarhus, medlem af de berejstes klub, og med et mål om at besøge alle verdens lande. Tallet 193 henviser til, at der er 193 lande i verden, og at han nu havde besøgt dem alle. Hvor det efter de strenge regler i de berejstes klub kun tæller, hvis man har været mere end 24 timer i et land. En eventyrlig mængde eventyr, ville H.C. Andersen sikkert have sagt. Ifølge Erik er der kun 3-400 mennesker på planeten, der har gjort det samme, så det er stort.

Helt overraskende var det ikke at målet nærmede sig. For nogle år siden fik jeg besked fra Timbuktu i Mali, hvor Erik, iført Tuareg folkets blå hovedbeklædning, så ud til at være faldet godt til. En lokal-tv station havde tilsyneladende filmet ham, og nogle få andre rejsende, og fortalt at turisterne var begyndt at komme til Timbuktu igen. Samtidigt, på det danske udenrigsministeriums hjemmeside, kunne man læse at Danmark ikke har en ambassade i Mali, og at ministeriet opfordrede alle til straks at forlade landet grundet risiko for kidnapning og terror.

Vel har flytrafik gjort det nemmere at rejse end da Jules Verne lod sin hovedperson Phileas Fogg rejse Jorden rundt i 80 dage tilbage i 1872. Men Jorden er stadig stor, og der er stadig egne og lande det ikke er så nemt at komme til. Tilbage i 2009 var vi mange, i Aarhus og omegn, der fik daglige opdateringer fra Månebjergene, også kendt som Rwenzori-bjergene, ved grænsen mellem Uganda og Congo i Centralafrika. Hvor Erik og hans spanske ven Sepp nød sneklædte tinder tæt ved ækvator, vekslede med sumpområder og frodig regnskov med et unikt dyreliv. De så begge ud til at have det vidunderligt, mens andre nok kunne få den tanke at det var en rejseoplevelse man godt kunne undvære.

Nær grænsen til Djibuti i Etiopien ligger Danakil ørkenen, som Erik besøgte i 2011. I århundreder er der i området udvundet salt ved at skære blokke fra den udtørrede søbund, der så af kameler er transporteret igennem ørkenen inden blokkene efter nogle dage når til markeder i små etiopiske byer. Som turist på disse kanter skal man dog være opmærksom på at der nogle steder i ørkenen har været lokale, udstyret med Kalashnikov geværer, der ikke udelukkende har tænkt på turisternes komfortbehov. For Erik var et af rejsemålene i området Erta Ale vulkanen, det rygende bjerg. Hvorfra forbløffede læsere hjemme i Aarhus fik detaljerede beskrivelser af problemerne med at indtage væske nok, når ens medbragte vand bliver så overophedet i ørkenen, at det ikke er let at indtage.

Erik er vokset op i Thy sammen med sine brødre og en søster. Man kan forstå på det hele at det var en lykkelig barndom, uden en eneste udenlandsrejse, da den slags slet ikke var noget man tænkte på i hverdagen. Jeg mødte først Erik da han var flyttet til Aarhus, og vi begge arbejdede på et IT varelagerstyrings system. Erik var allerede dengang uhyre arbejdsom og præcist planlæggende, og det var omkring det tidspunkt han drog på sin første udenlandsrejse. En rejse var tydeligvis ikke nok, og det stod hurtigt klart at målet var at besøge alle lande i verden. Et ganske svimlende projekt, som man ikke kan gennemføre hvis man er alt for mageligt anlagt. Men med ukuelig vilje til at komme igennem, bogstaveligt talt, alverdens forhindringer kan det lykkedes. Lidt tid skal der også til, så fra den første rejse til at beskeden tikkede ind om at alle lande var besøgt gik der 31 år. Store bedrifter tager tid.

På et tidspunkt spurgte jeg Erik hvad han havde lært af at have besøgt så mange forskellige lande. Tavshed. Tydeligvis et tåbeligt spørgsmål kunne jeg forstå. Som at spørge cykelrytteren Jonas Vingegaard, også opvokset i Thy, og nu bosiddende i Glyngøre, hvad han egentlig har lært af at vinde Tour de France. Som der står i den kinesiske visdomsbog Tao De Ching: ”Den der ved, taler ikke. Den der taler, ved det ikke”.

Og heldigvis er der mange der godt ved. På en rejse med Erik stod vi sammen under et akacietræ i naturreservatet Masai Mara i det sydlige Kenya og talte med vores lokale masai guide Kios. Kios var blevet turistguide, fordi han, med egne ord, var den hans forældre bedst kunne undvære i det daglige arbejde, og de havde derfor indvilliget i at lade ham gå i skole, lære at tale engelsk mm. ”Det dumme barn”, ifølge Kios. Normalt var det vist mest løver og giraffer der søgte skygge under akacietræet, men her var det os der tilbragte nogle timer sammen med at kigge ud på Masai Mara. Ret hurtigt virkede tavshed som den bedste kommentar.

Fodboldspillere er glade når foråret kommer, og man igen kan føle græsset under støvlerne på vej ind på banen. Jonas Vingegaard kan med forårets komme glæde sig over igen at være på cyklen. Og ifølge Erik er det altid en stor glæde, efter at man har ordnet alt derhjemme, at tage ud på et nyt eventyr. Jonas Vingegaard har sin Trine og datteren Frida ved sin side. Og for Erik er det altid vigtigt at nævne at den allerstørste glæde selvfølgelig er at komme hjem til Birgitte og børnene. Eventyr er bedst hvis man har nogen at dele dem med.

Det sidste land, Sudan, lykkedes det først, i November 2025, Erik at besøge efter næsten 2 års planlægning. Det engelske udenrigsministerium fortæller at lufthavnen i hovedstaden Khartoum har været lukket siden 2023, men at Ethiopian Airlines sommetider flyver til Port Sudan. Så i Aarhus var vi mange der ikke var synderligt overraskede over at beskeden ”193” kom fra Port Sudan. Men mange ville gerne vide hvad Erik nu skulle lave, efter at målet var nået? Ikke overraskende blev det spørgsmål fulgt af en lettere hovedrysten, og derefter tavshed. Nye eventyr venter.

Aarhus d. 18 Januar 2026

Simon Laub